

مرکز مجرب از امام صادق علیه السلام

عقائد امامیه

مصلحت در احکام

جلسه ۱۰

استاد شریفانی

مبنای احکام دین:

امامیه معتقد است: خداوند دستورات و احکام دینی - اعم از واجب و حرام و غیره - را طبق مصالح و مفاسد واقعی که در خود اعمال وجود دارد، مقرر فرموده. اعمالی را که مصلحت آن الزامی و کامل است واجب، و اعمالی را که در آن فساد شدید است، حرام نموده. ملاحظه مصالح و مفاسد در احکام، نتیجه عدل و لطف خداوند بر بندگان است، خدا در هر حادثه و موضوعی حکمی معین دارد، و هیچ موردی نیست که از حکم واقعی و معین خدا خالی باشد، هر چند ممکن است ما راه اطلاع به آن حکم را ندانیم.

امامیه می گوید: بر خداوند قبیح است امر به فعل مفسده دار کرده، و از عملی که مصلحت دارد نهی کند.

ولی گروهی از فرق مسلمین معتقدند: در نفس عمل هیچ گونه صلاح و فساد واقعی و ذاتی وجود ندارد، و زشتی و زیبایی تنها متعلق به امر و نهی خداوند است.

قبیح و زشت عملی است که خدا از آن نهی نموده، و عمل زیبا و حسن آن است که خداوند بدان امر نموده. البته این سخن خلاف درک و قضاوت عقل است. و بر اساس همین سخنی که خلاف عقل است،

انجام کار قبیح را بر خداوند روا دانسته و می گویند: امر به عمل فاسد و نهی از عمل صالح، بر خدا ممکن است.

مرکز مجرب از امام صادق علیه السلام

عقیده صحیح:

عقیده صحیح این است که در تکلیف انسان به واجب و حرام، هیچ نفع و ضرری برای خداوند متصور نیست؛ بلکه مصلحت و منفعت برای ما است که در انجام تکالیف شرعی، واجب را انجام دهیم و حرام را

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv ترک کنیم.

پس اعمال دارای مصلحت و مفسده می باشد، و خداوند بیهوده به چیزی امر، و بی دلیل از چیزی نهی نمی کند، در حالی که او بی نیاز مطلق است.

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv